BISBAT DE LLEIDA
Full Dominical

ANY XLVI ■ NÚM. 10 | 11 de març de 2018 | www.bisbatlleida.org / Aportació voluntària: 0,30 €

PROP DE VOSALTRES

Ministres extraordinaris de la comunió

Ara ja no s'estranya ningú quan veuen a un laic que distribueix la comunió a la parròquia durant la celebració de l'Eucaristia. Tampoc quan en els seus domicilis o en els hospitals tenen algun malalt, discapacitat o ancià, que no pot sortir de casa, els visita un membre de l'equip de pastoral de la salut de la parròquia per portar-los la comunió. Quan es va generalitzar aquest ministeri, ja fa bastants anys, sí que hi va haver més d'una sorpresa. A hores d'ara abunda la gratitud per part de rectors, malalts i familiars per aquest servei que presten algunes persones a indicació del responsable parroquial amb nomenament del bisbe.

Anem per parts en l'explicació d'aquest servei tan agraït i participat fonamentalment per laics i religioses.

Diu el Concili Vaticà II: «Els laics, congregats en el poble de Déu..., són cridats... a contribuir a la creixença de l'Església i a la seva continua santificació» (*LG* 33). Tots els batejats són responsables de viure amb coherència la seva fe i de donar a conèixer als altres a Jesucrist. Això es un ministeri o un servei que beneficia a tota la comunitat cristiana. Recordem els oficis i ministeris que hi ha en l'Església al voltant de la celebració de la Missa: el bisbe, el prevere, el diaca, els cantors, els acòlits, els lectors, el salmista, el ministre extraordinari de la Comunió, el comentarista, el recepcionista... No mencionem en aquest moment els oficis de la Paraula i de la Caritat, que són molts i ben

valorats. Ho repetim una vegada més el que tots ja sabeu: que tot ministeri en la comunitat s'entén com a servei, no com un privilegi de poder; és una manifestació del regal de Déu, del carisma rebut i desenvolupat per cada persona o institució, en bé dels altres. I això mateix s'ha de notar en tot, en els sentiments, en les paraules, en les actituds, en els fets... No hi ha excepcions en aquesta regla d'or. Ens compromet a tots els que tenim un ministeri.

Concretem la generalització en el cas que ens ocupa, els ministres «extraordinaris» de la comunió. Són aquells homes o dones que han estat proposats i nomenats individualment per exercir aquest ministeri en una comunitat concreta, per a una ocasió determinada, o bé per a un temps assenyalat o fins i tot de forma permanent. Parlem utilitzant la paraula extraordinari perquè és exercit davant la falta de prevere (o a sol·licitud del mateix), de diaca o d'acòlit instituït.

Queden perfectament regulades les competències dels referits ministres o servidors. Ho explicarem això mateix en un altre moment. També demanem unes condicions i actituds personals determinades, responsabilitat, dignitat, distingits per la seva vida cristiana, la seva fe i els seus bons costums, serietat i constància en el compromís cristià, una profunda pietat litúrgica i una devoció i respecte al Sagrament de l'Altar. I el bisbat manté el compromís de preocupar-se per la seva formació, bíblica, teològica, litúrgica i pastoral.

En la nostra diòcesi aquest ministeri s'havia donat temporalment. Però alguns no l'havien renovat mai. Aquest és el motiu de la convocatòria que fa unes dies vam anunciar als rectors de les parròquies on exercien els respectius ministres de la comunió.

Desitjo trobar-me amb tots aquells que tenen un nomenament firmat pel algun bisbe anterior o per mi mateix. Pregarem tots plegats, tindrem una estona de formació i explicarem de nou les competències i l'itinerari de formació. Serà el proper dissabte, 17 de març, a les 10 hores, en l'Acadèmia Mariana. Volem acabar a les 12.30 h. Us espero a tots. Us agraeixo, i també tota la diòcesi, la tasca vostra en els últims anys.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

«L'obra d'art més sublim és Jesucrist»

L'arquitecte Ramon Maria Reig va impartir, el passat 15 de febrer, la xerrada titulada «El cos i l'art». Va ser dintre del cicle «El cos», organitzat aquest curs per l'IREL. Ramon Maria Reig va explicar que «l'esperit acompanya a la creació des del seu inici».

El ponent va mostrar diferents obres d'art per explicar la relació entre el cos i l'art. Entre elles, va destacar les pintures de la Capella Sixtina de Miquel Àngel, el Pantocràtor de Sant de Climent de Taüll, l'Anunciació de Fra Angelico i les pintures de Paul Klee. «L'esperit és amor i l'amor no pot més que crear», va dir Reig, destacant com «l'anhel de plenitud dona sentit a la vida».

El ponent va definir l'art com «el resultat de combinacions fetes per un ésser conscient», i la bellesa com «el resultat de la sublimitat». Malgrat això, va dir, «poden haver obres d'art malgrat la seva lletjor». En aquest punt, parafrasejant a sant Pau, va dir que «tota creació avança cap a la glorificació dels fills de Déu». I va afegir que «el sostrat de la realitat és l'amor. És l'amor el que mou tots els àmbits de la realitat».

Reig va destacar que «l'art apunta cap a més enllà de la raó, apunta cap al misteri». «L'art segueix el pro-

cés de tota creació. Si tenim la millor matèria possible, farem el millor art possible».

Per acabar, va afirmar que «l'obra d'art més sublim és Jesucrist, i l'artista és Déu».

CERCA DE VOSOTROS

Ministros extraordinarios de la comunión

Ahora ya no se extraña nadie cuando ven a un laico distribuir la comunión en la parroquia durante la celebración de la Eucaristía. Tampoco cuando en sus domicilios o en los hospitales tienen algún enfermo, discapacidad o anciano, que no puede salir de casa, los visita un miembro del equipo de pastoral de la salud de la parroquia para llevarles la comunión. Cuando se generalizó este ministerio, hace ya bastantes años, sí que hubo más de una sorpresa. A estas alturas abunda la gratitud por parte de rectores, enfermos y familiares para este servicio que prestan algunas personas a indicación del responsable parroquial con nombramiento del obispo.

Vamos por partes en la explicación de este servicio tan agradecido y participado fundamentalmente por laicos y religiosas.

Dice el Concilio Vaticano II: «Los laicos, congregados en el pueblo de Dios..., están llamados... a contribuir al crecimiento de la Iglesia y a su continua santificación» (*LG* 33). Todos los bautizados son responsables de vivir con coherencia su fe y de dar a conocer a los demás a Jesucristo. Esto es un ministerio o un servicio que beneficia a toda la comunidad cristiana. Recordemos los oficios y ministerios que hay en la Iglesia en torno a la celebración de la Misa: el obispo, el presbítero, el diácono, los cantores, los acólitos, los lectores, el salmista, el ministro extraordinario de la Comunión, el comentarista, el recepcionista... No mencionamos en este momento los oficios de la Palabra y de la Caridad, que son muchos y bien valorados. Lo repetimos una vez más lo que todos ya sabéis: que todo ministerio en la comunidad se entiende como servicio, no como un privilegio de poder; es una manifestación del regalo de Dios, del carisma recibido y desarrollado por cada persona o institución, en bien de los otros. Y esto mismo se debe notar en todo, en los sentimientos, en las palabras, en las actitudes, en los hechos... No hay excepciones en esta regla de oro. Nos compromete a todos los que tenemos un ministerio.

Concretamos la generalización en el caso que nos ocupa, los ministros «extraordinarios» de la comunión. Son aquellos hombres o mujeres que han sido propuestos y nombrados individualmente para ejercer este ministerio en una comunidad concreta, para una ocasión determinada, o bien para un tiempo señalado o incluso de forma permanente. Hablamos utilizando la palabra extraordinario porque es ejercido ante la falta de presbítero (o solicitado por el mismo), de diácono o de acólito instituido.

Quedan perfectamente reguladas las competencias de los referidos ministros o servidores. Explicaremos esto mismo en otro momento. También pedimos unas condiciones y actitudes personales determinadas, responsabilidad, dignidad, distinguidos por su vida cristiana, su fe y sus buenas costumbres, seriedad y constancia en el compromiso cristiano, una profunda piedad litúrgica y una devoción y respeto al Sacramento del Altar. Y el obispado mantiene el compromiso de preocuparse por su formación, bíblica, teológica, litúrgica y pastoral.

En nuestra diócesis este ministerio se había dado temporalmente. Pero algunos no lo habían renovado nunca. Este es el motivo de la convocatoria que hace unas días anunciamos a los rectores de las parroquias donde ejercían los respectivos ministros de la comunión.

Deseo encontrarme con todos aquellos que tienen un nombramiento firmado por algún obispo anterior o por mí mismo. Oraremos todos juntos, tendremos un rato de formación y explicaremos de nuevo las competencias y el itinerario de formación. Será el próximo sábado, 17 de marzo, a las 10 horas, en la Academia Mariana. Queremos terminar a las 12.30 h. Os espero a todos. Os agradezco, y también toda la diócesis, la tarea vuestra en los últimos años.

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

Celebració de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada

El passat 3 de febrer vam arribar al Monestir del Sagrat Cor de Jesús religiosos/as de diferents comunitats de Lleida, desitjosos de compartir una jornada amb les carmelites d'aquesta comunitat.

El lema de la jornada va ser «La vida consagrada, trobada amb l'amor de Déu». La trobada va començar amb la celebració de l'Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe. Tota la celebració va ser participada: cants, oracions i moments de silenci. En acabar la Missa, com era el dia de Sant Blai, unes famílies i les germanetes van presentar aliments, que el Sr. Bisbe va beneir.

Tot seguit, la Mare Priora ens va donar la benvinguda i les gràcies per la nostra presència. Una altra germana ens va parlar del seu carisma, ressaltant les paraules de santa Teresa quan va dir que no volia només monges, sinó també ermitanes que romanguessin dins de l'Església. Elles, amb el seu silenci, sacrifici i oració, tenen present i preguen per les necessitats de l'Església Universal.

A l'homilia, el bisbe Salvador va fer referència a la primera lectura: «Concedeix, doncs, al teu servent, un cor atent per jutjar al teu poble i discernir entre el bé i el mal» (*1Re* 3,4-13). També va tenir un record per la mare Teresita i el pare Joan Suñol, que van morir l'any passat. A més, va insistir en la capacitat d'escolta que hem de tenir els consagrats, i en la necessitat d'oració per les noves vocacions sacerdotals i religioses.

A continuació vam tenir una estona de diàleg al locutori amb les germanes carmelites. I, un cop acabada la visita amb les germanes, vam compartir entre nosaltres i ens van acomiadar.

M.ª Àngeles Gonzalo, hc

Bell-lloc celebra la Jornada de la Infància Missionera

La comunitat parroquial de Bell-lloc d'Urgell, va acollir fa unes setmanes les de Torregrossa, Juneda i les Borges Blanques per celebrar tots junts la Jornada d'Infància Missionera. Hi van assistir els infants que s'estan preparant per rebre la primera comunió, acompanyats dels pares i les catequistes.

Va ser una tarda per compartir experiències, aprendre què fan els missioners a partir de diferents testimonis, fotos i vídeos. També hi va haver una estona per a la pregària. Els més petits van poder entendre la importància d'ajudar i estar al costat dels que més ho necessiten. A més a més es va destinar una estona a resumir en diferents frases tot el que havien après i ho van posar en comú. Un berenar i el vídeo d'enguany de la Infància Missionera van posar el colofó final a la vetllada.

Finalment, tots plegats van cantar una cançó i així van donar les gràcies per la jornada que havien compartit.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Demanem a Déu el coratge per demanar perdó i la capacitat d'aprendre i escoltar allò que Ell ens està dient» (17 de gener).

@Pontifex: «No n'hi ha prou amb escoltar una ensenyança religiosa o aprendre una doctrina; el que volem és viure com Jesús va viure» (18 de gener).

@Pontifex: «El missatge de l'Evangeli és una font de joia: una joia que es propaga de generació en generació i de la qual en som hereus» (19 de gener).

@Pontifex: «No hi ha millor medicina per guarir moltes ferides que un cor que coneix la misericòrdia» (21 de gener).

Obertura de l'Any Jubilar Mercedari a la presó de Lleida

Amb el lema «800 anys al servei de la llibertat», el Centre Penitenciari de Ponent va acollir l'obertura de l'Any Jubilar Mercedari. A l'acte, celebrat el dissabte 10 de febrer, hi van assistir el bisbe de Lleida, Salvador Giménez, els capellans del Centre, novicis de Sant Ramon, voluntaris de la Pastoral Penitenciària i l'Obra Mercedària, interns, funcionaris i autoritats de la presó. L'acte, que va ser molt emotiu, va commemorar aquest gran esdeveniment per l'Orde de la Mercè.

Els anys de servei i atenció pastoral en aquest centre penitenciari es van veure agraïts amb la presència i la participació de moltes persones. La lectura del missatge del papa Francesc, l'Apertura de la Porta «800 anys per la llibertat», trencar les cadenes i esclavituds actuals, pintades en papers que els interns van trencar, van ser el millor exemple de jubileu o agraïment. El bisbe Salvador va recordar la tasca dels mercedaris a través de la història i com avui responen a noves esclavituds, físiques, psicològiques i espirituals, i ens va animar a seguir

en aquesta tasca del servei redemptor. El compromís mercedari queda com a itinerari per portar-lo endavant, oferint una atenció de llibertat i redempció. En acabar l'Eucaristia va tenir lloc un petit refrigeri per als assistents.

P. José Leonardo Sánchez

Jornada de formació sobre el treball decent al Secà

Una trentena de persones de l'Arxiprestat Perifèria es van donar cita a principis de febrer a la parròquia de la Verge dels Pobres del Secà en una jornada de formació sobre treball decent. Va ser una manera de donar a conèixer la tasca de la pastoral obrera a les persones interessades.

El pare Joan Valls, salesià i delegat Diocesà de Pastoral Obrera, va explicar la tasca d'aquesta delegació així com la feina que s'està portant a terme en relació amb la lluita del treball decent perquè les persones amb pocs recursos puguin aconseguir una feina. Durant la seva intervenció el pare Valls va proposar crear un Equip de Pastoral Obrera dins de l'arxiprestat, una proposta que s'haurà de traslladar als diferents consells parroquials perquè les persones interessades es puguin implicar.

REFLEXIONS

Aprendre a viure el contrast

La Quaresma és l'escola d'una actitud cristiana important i necessària: saber viure el contrast entre l'ideal i la realitat. L'ideal de la nostra vida és la persona de Jesús en la creu, on el Senyor realitza la comunió plena amb el Pare que el porta a donar-se del tot en la mort i la resurrecció. I la realitat és la nostra vida humana feble i mediocre, personal i col·lectiva. Sovint vivim aquest contrast amb una frivolitat exasperant. Però hi ha situacions i experiències que ens el llencen a la cara i el fan insuportable. Aleshores s'obren al davant nostre tots els perills: negar la nostra mediocritat i atribuir tot el que és negatiu als altres, o negar l'ideal d'un amor que es dona dient que és impossible, que és utòpic o que és ineficaç, o que l'ideal d'un món millor només es pot aconseguir amb la mentida i la violència. Saber viure el contrast vol dir aprendre a confessar que la mort i la resurrecció del Senyor és alhora la veritat i el camí per aconseguir-la, i aprendre a reconèixer el nostre culpable allunyament de la vida veritable sense caure en el pessimisme, l'abandó o la desesperació.

La Quaresma ens ensenya a fer aquest delicat camí, des de la pregunta «Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna» (*Mc* 10,17) fins a la joia de la trobada: «És veritat, Mestre; teniu raó» (*Mc* 12,32), i el madur reconeixement del nostre pecat en un clima de desig i d'esperança: «Crec, Senyor, però ajudeu la meva poca fe» (*Mc* 9,24).

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

AGENDA

- **Diumenge, 11 de març.** A les 12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la Catedral. / A les 18.45 h, Via Crucis a la Parròquia de Sant Llorenç.
- **Els dies 12, 13 i 14 de març.** A les 19.30 h, xerrades quaresmals a l'Església de Sant Pere.
- **Dijous, 15 de març.** A les 19.30 h, conferència: «El cos en la tradició filosòfica», a càrrec de Begoña Roman, a l'Aula Magna de l'IEI.
- **Divendres, 16 de març.** A les 20 h, clausura del Quinari a l'Església de la Sang.
- **Dissabte, 17 de març.** A les 10 h, trobada dels ministres extraordinaris de la Comunió, a l'Acadèmia Mariana.
- **Diumenge, 18 de març.** A les 12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la Catedral. / A les 12 h, pregó de Setmana Santa al Teatre de l'Escorxador.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-54]. Sant Inocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfanes, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

13. Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-6]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, màrtirs (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, vg.

15. Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Raimon (Raimundo) de Fitero, abat català, fundador de l'Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fundadora de les Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Patrici (†461), bisbe evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jo 12, 20-33. *Es poden llegir les lectures del cicle A:* Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jo 11,1-45 (o bé, més breu: Jo 11,3-7.17.20-27.33b-45)]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; *Tortosa:* Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

Diumenge IV de Quaresma (B)

Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruí dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys. Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgués, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra i m'ha encomanat que li construís un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugi.»

Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres, que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia. No ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n; som obra seva: ell ens ha creat en Jesucrist per dedicar-nos a unes bones obres que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

Evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat sí que busquen la plena llum i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu.»

Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Crón 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes, los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, imitando las aberraciones de los pueblos y profanando el templo del Señor, que él había consagrado en Jerusalén.

El Señor, Dios de sus padres, les enviaba mensajeros a diario porque sentía lástima de su pueblo y de su morada; pero ellos escarnecían a los mensajeros de Dios, se reían de sus palabras y se burlaban de sus profetas, hasta que la ira del Señor se encendió irremediablemente contra su pueblo. Incendiaron el templo de Dios, derribaron la muralla de Jerusalén, incendiaron todos sus palacios y destrozaron los objetos valiosos. Deportó a Babilonia a todos los que habían escapado de la espada. Fueron esclavos suyos y de sus hijos hasta el advenimiento del reino persa.

Así se cumplió lo que había dicho Dios por medio de Jeremías: «hasta que la tierra pague los sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta cumplirse setenta años».

En el año primero de Ciro, rey de Persia, para cumplir lo que había dicho Dios por medio de Jeremías, el Señor movió a Ciro, rey de Persia, a promulgar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así dice Ciro, rey de Persia: El Señor, Dios del cielo, me ha entregado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado construirle un templo en Jerusalén de Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a ese pueblo, puede volver. ¡Que el Señor, su Dios, esté con él!».

Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos:
Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho revivir con Cristo —estáis salvados por pura gracia—; nos ha resucitado con Cristo Jesús, nos ha sentado en el cielo con él para revelar en los tiempos venideros la inmensa riqueza de su gracia, mediante su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. En efecto, por gracia estáis salvados, mediante la fe. Y esto no viene de vosotros: es don de Dios. Tampoco viene de las obras, para que nadie pueda presumir. Somos, pues, obra suya, Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que de antemano dispuso él que practicásemos.

Evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Porque tanto amó a Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios. Este es el juicio: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra el mal detesta la luz, y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que obra la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios.»

COMENTARI

Déu ens salva per gràcia no és fruit d'obres nostres

Els llibres de les Cròniques fan lectura teològica de la història des de l'òptica del Temple perquè cal «cercar Déu» com l'únic camí que porta felicitat.

Recordant com *els caldeus incendiaren el Temple de Déu, derrocaren les muralles deportant a Babilònia els escapats de morir per l'espasa,* primer destaca la culpa que motivà la desfeta: *Tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions.*

Com els profetes, 2Cr acaba amb anunci d'esperança: *El Senyor m'ha encomanat* —a Cir, rei de Pèrsia— *que li construís un temple a Jerusalem. Si hi ha algú del seu Poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugi.*

El tema central de la carta als Efesis és el designi de Déu, preparat des de l'eternitat, amagat durant segles, realitzat per Jesucrist, revelat per l'Esperit als Apòstols i desenvolupat en l'Església.

La secció 2,1s presenta en comparació els fruits de l'obra de Déu en nosaltres. En l'*«abans»* hi ha *mort i esclavatge*; en l'*«ara»*, *vida i alliberament.*

Cal, però, dir la veritat sencera: *per gràcia us ha salvat a vosaltres que heu cregut.* Perquè és la fe el que ens connecta a Crist, l'únic Salvador. Per això, tot i ser *do de Déu i no fruit d'unes obres*, també és veritat que *Déu ens ha creat per dedicar-nos a unes bones obres.*

Nicodem és ocasió per anunciar Jesús la novetat radical de la identitat cristiana: *cal néixer de nou i de dalt.*

Com Moisès en el desert enlairà la serp: la singularitat de l'episodi (*Nm* 21) fou l'exigència de *fixar la mirada en la serp d'aram;* així *qui hagi estat picat, si la mira, salvarà la vida.* Sabent que *qui salvava no era allò que mirava sinó Tu, Senyor, que salves tothom* (*Sv* 16,7).

Substituint el *mirar* pel *creure*, Jesús fa veritable Lectio Divina de Nm 21: *El Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en Ell tingui vida eterna.*

Per a Jn, la Creu és ja també *exaltació/enlairament* on més alt arriba l'amor de Déu al món.

Els qui no creuen, ja han estat condemnats perquè s'han estimat més la foscor que la Llum. Rebutjar la *Llum* no és cosa teòrica; hi ha en joc una opció moral i espiritual. *Tothom qui obra malament té odi a la Llum.*

Mn. José Luis Arín

Edició: MCS del Bisbat de Lleida. c/ Bisbe 1, 25002 Lleida; tel. 973 268 628; a/e: mcs@bisbatlleida.org - Web: www.bisbatlleida.org
Dip. legal: L. 1771-2014 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.